

Publicerad 2016-09-29 17:13 av Solstrale

Solstrale... blyertsteckning 1992...

DEN STILLA STRÖMMEN AV REFLEKTIONER

isen lade sig sakta

byggdes ur molekyler

de vita snökristallerna

allt det frostrosor är

bevisen klarnade skönjdes

dagens ljusreflexer viskade

jag som speglar mig i verket

ser att ansiktet är mitt eget

andades ånga ur munnen

cirklade mot glasklar yta

ansiktet var borta för alltid

en gång såg jag mig hel där

innan frosten skrinlade

landskapet i sitt skimmer

flyttade värmen söderut

jag kunde inte se mig längre

sedan minns jag inget mer

frosten tog mina anletsdrag

suddade ut leende ögonblick

isen svalde min tillhörighet

utsåendet av kylans nypor

frostens grepp om mitt vara

sökte jag uppfinna nytt jag

bröt mig loss ur isens grepp

solen smälte all denna is

lämnade allt i dagen att se

som gömts i dunkelt dis

fram vaskades styrkan i mig

urkraften återspeglades

skönheten strålade klar

den inre förmågan befriades

hästkrafterna återvände

sammanförde mig med hjorden

blev ett med flockens rörelse

jordens grönska mättade oss

levde som aldrig någonsin förut

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Solstrale med Poeter.se id #66056 innehar upphovsrätten